

BULLETIN

Filozofický bulletin
Nová Akropolis

apríl 2016

Myšlienka na mesiac:

“Najzákladnejším druhom lásky, z ktorého sa vyvíjajú všetky ostatné druhy, je bratská láska. Myslím pod ňou zmysel pre zodpovednosť, starostlivosť, úctu, poznanie každej ľudskej bytosti, pranie podporovať ju... Bratská láska je láska ku všetkým ľuďom; charakterizuje ju nepodmienenosť.”

Erich Fromm

ÚVODNÍK

Milí čitatelia,

dnes by som sa spoločne s vami chcela zamyslieť nad jednou zvláštnou a mimoriadnou ľudskou schopnosťou, ktorú zvyčajne nazývame NÁDEJ.

Veľakrát som o nej rozmýšľala a považujem ju za jedného z nesmierne dôležitých pomocníkov a sprievodcov každého človeka, a o to viac, ak sa človek cíti byť idealistom a napriek niekedy nie veľmi priaznivej realite sa usiluje napomáhať tomu, čo cíti ako dobré a správne... či už pre zmenu seba samého alebo pre možnosť pomôcť vo svojom okolí.

Všetci asi poznáme grécky mýtus o Pandorinej skrinke, z ktorej po otvorení vyleteli všetky zlé sily a dopadli na ľudí. Na dne tejto skrinky, ktorú Bohovia prostredníctvom Pandory poslali na zem, sa ukrývala práve nádej, a preto sa hovorí „spēs moritur ultima“ (nádej zomiera posledná).

V dejinách vidíme nespočetné množstvo príkladov, kedy práve nádej pomohla ľuďom prekonať tie najväčšie nepriazne, zvíťaziť v zdanlivo prehratých bitkách, vyliečiť smrteľné choroby, prežiť v extrémnych podmienkach, jednoducho dokázať „zázraky“, veci bežným spôsobom nevysvetliteľné. Aj preto by sme nádej mohli zaradiť medzi najsilnejšie schopnosti človeka... ak ju človek má, môže pomocou nej pretvoriť a prerásť akékoľvek hmotné podmienky a prekročiť všetky zabehnuté a známe vzorce.

Zo srdca nám všetkým želám nie iba to, nech nás nádej nikdy neopustí, ale predovšetkým nech my nikdy neopustíme ju... nech sa nám podarí premeniť nádej na tvorivú silu v našom živote, z ktorej povstanú nádherné a trvácne diela.

Prajem Vám všetkým krásnu a tvorivú jar.

Mgr. Kamila Hermannová
riaditeľka Novej Akropolis na Slovensku

KRÁTKY PRÍBEH

Jedného dňa sa na morskom pobreží stretli Krása a Škaredosť. Povedali si, že sa pôjdu vykúpať do mora. Zodeli sa teda a vošli do vody. O chvíľu sa Škaredosť vrátila na breh, obliekla si šaty Kráasy a odišla. Keď vyšla z mora, Krása nenašla svoj odev a veľmi sa hanbila, že zostala nahá, a preto si obliekla šaty Škaredosti. Aj ona sa pobrala svojou cestou. Odvtedy si ich ale muži aj ženy navzájom mýlia. Niektorí ľudia hneď spoznajú Krásu, nedajú sa pomýliť jej oblečením. No iní, keď hľadajú na Škaredosť, nespoznávajú ju, lebo vznešené šaty ju zakrývajú pred ich zrakom.

Chalíl Džibrán

INŠPIRATÍVNE OSOBNOSTI

Heinrich Schliemann

Človek, ktorý si ako 7-ročný zaumienil, že nájde trosky bájne Troje a ako dospelý muž na údiv celého sveta svoj sen uskutočnil. Kým bol a aká bola jeho cesta za svojim snom?

Celým menom sa volal Johann Ludwig Heinrich Julius Schliemann. Narodil sa 6.1.1822 v meklenburskom Neu Bukowe (Nemecko). Bol piatym z 11-tich detí chudobného evanjelického pastora, ktorý ho už ako dieťa zoznámil s príbehmi

antických báji. Na Vianoce v roku 1829 dostal malý Heinrich knihu „Ilustrované dejiny sveta pre deti“ a v nej ho veľmi zaujal obrázok Aineia utekajúceho z Tróje. Bol presvedčený, že Trója skutočne existovala a bol odhodlaný ju raz nájsť.

Už ako 10-ročný vedel dostatočne dobre po latinsky, vďaka čomu mohol na Vianoce 1832 priniesť otcovi ako darček latinskú prácu o udalostiach v Tróji, o Agamemnonovom a Odyseovom návrate.

Ako 12-ročný šiel študovať na gymnázium do Neustrelitzu, a keďže bol nadaný, zaradili ho hneď do 3. triedy. Učil sa dobre, ale z finančných dôvodov musel prestúpiť do vtedajšej reálky a neskôr na učňovské miesto neďaleko Neustrelitzu.

Následne päť a pol roka predával a upratoval v obchode so zmiešaným tovarom. Hoci tým stratil čas na učenie a iba po nociach si opakoval latinčinu, lásku k poznávaniu a vede – ako sám povedal – nestratil nikdy. Z pracovného presilenia ochorel, a preto časom v obchode nemohol pracovať. Keďže si chcel zarobiť na vykopávky Tróje, vidiac neobmedzené možnosti v Amerike, sadol na loď a plával za svojim snom. Loď stroskotala už pri brehoch Holandska, to ho však neodradilo. Čoskoro sa tu zamestnal a získal slušný plat. Za dva roky sa popri 12-hodinovom pracovnom čase naučil nielen účtovníctvo, ale aj slušne holandsky, francúzsky, anglicky, španielsky, portugalsky a taliansky. Ako to dokázal? Odporúčal predovšetkým húževnatosť a svoju vlastnú metódu: využívať každú voľnú chvíľu na učenie, mnoho čítať, ale nepreklaďať, každý deň 1 hodinu strávenú s učiteľom, vypracovať zadané úlohy z hodiny s ním a v noci si opakovať, pretože pamäť sa lepšie sústreďuje.

U nového zamestnávateľa si zásluhou svojich vedomostí a schopností rýchlo získal autoritu a uznanie, vďaka čomu čoskoro odišiel ako zástupca firmy do Petrohradu. Okrem toho obchodoval aj ako samostatný obchodník - obchodoval s indigom. Pracoval 16 hodín denne, aby čo najviac zarobil. Na rok odišiel do Ameriky, kde pohotovo otvoril banku, ktorá vykupovala zlato od miestnych zlatokopov. Pracoval v nej v pravom zmysle slova, lebo bol jediným zamestnancom – robil riaditeľa, účtovníka, vrátnika. Výsledkom bol 150 percentný zisk. Vo všetkých svojich obchodoch bol veľmi

úspešný, všetko predvídal, na všetkom zarábal, rozhodoval sa takmer neomylné.

Ako 30-ročný sa oženil s Katarínou Petrovnou Lyšinovou a mal s ňou 3 deti. Manželstvo, žiaľ, nebolo až také úspešné ako jeho obchody. Stal sa najbohatším obchodníkom cárskej ríše. Na jeseň 1858 sa vzdal obchodov, čo všetci považovali za žart. Peniaze a bohatstvo neboli jeho životným cieľom, ale len prostriedkom na dosiahnutie skutočného vyššieho cieľa.

V januári 1856 sa začal učiť starogréčtinu a zlepšovať sa v latinčine. Dva roky študoval starých gréckych historikov, a potom sa vydal na cesty po svete, aby získal aj všeobecné poznanie. Popri tom sa naučil ďalšie jazyky, napr. arabčinu, a nakoniec ovládal 15 jazykov. Počas ciest skrachovali jeho prenajaté obchody a bol neprávom obvinený z machinácií. Ako budúci bádateľ chcel svoju česť a dôveru obhájiť, čo sa mu aj podarilo. Po tejto prekážke už spálil všetky mosty vedúce k obchodu a vydal sa na cestu archeológie, počas ktorej navštívil viaceré krajiny sveta. Čoskoro však zistil, že k archeológii potrebuje nielen nadšenie a peniaze, ale aj odborné vzdelanie.

V Paríži sa preto začal venovať štúdiu archeológie. Stanovil si presný program štúdia: prednášky na Sorbonne, konzultácie s odborníkmi, štúdium kníh a vykopávok v Louvri a Britskom múzeu. Takto zvládol štúdium veľmi rýchlo - za štvrtinu času potrebnú pre ostatných študentov, čo nás neprekvapí, ak si uvedomíme, že rovnako nezvyčajne sa naučil starú gréčtinu za 3 mesiace, hoci bežne je potrebných 8 rokov. A aby aj po formálnej stránke bolo všetko v poriadku, na univerzite v Roztoku získal titul „doktor filozofie a majster slobodných umení“. Stal sa tak odborníkom rovnako dobrým ako boli jeho odporcovia a kritici, s tým, že to, čo oni poznali len z kníh, Heinrich poznal aj z vlastných skúseností. Konečne mohol naozaj uskutočniť svoj sen.

V apríli 1868 sa ako 46-ročný vydal na cestu do krajov ospevovaných Homérom. Jeho cieľom bolo dokázať, že Homérov svet existoval presne taký, ako je popísaný v Iliade a Odysey. Cez Korfu, čo mohla byť Homérova krajina šťastných Fajákov, sa dostal na ostrov Itaka, Odyseovu vlasť. Tu objavil pri hore Aetos Odyseov palác a pozostatky starodávneho hlavného mesta, čo preňho znamenalo, že Homér opisoval to, čo naozaj videl. Tak sa nadšene vydal

cez Bospor do krajiny Troás, dnešného Turecka. Svoju pozornosť, na rozdiel od iných bádateľov, upriamil na kopec Hisarlik, posledný výbežok horskej plošiny, ktorá delí údolie medzi dvoma riekami (Skamandra a Simoisa).

Skôr, než začal s vykopávkami, sa rozviedol a čoskoro aj znovu oženil s mladučkou Grékyňou Sofiou Engastroménovou, tiež mala veľmi rada Homéra, jeho príbehy a rovnako ako on im verila. Mali spolu 2 deti, ktoré pomenovali podľa hrdinov z bájí – Andromacha a Agamemnón.

Do samotných vykopávok sa pustil po 2 rokoch trvajúcom vybavovaní povolenia od tureckého sultána. Kopal v priebehu rokov 1872-1890, úhrnom 7 rokov. Spočiatku spával len pod holým nebom, denne pracoval 16 hodín. O vykopávkach si viedol presné záznamy a z nich napísal knihu *Ílios* (1879), v ktorej je 1770 jeho kresieb a 6 mapových príloh. Vykopávky začal na planine kopca, potom prešiel na severnú stranu, následne na južnú a severozápadnú stranu a neskôr vyhlbil šachtu do stredu planiny. Postupne odhalil pozostatky múrov, širokú dláždenú cestu, aj stopy po požiari. Počas 18-tich mesiacov vykopal 7 miest v 7 vrstvách, čím hlbšie, tým staršie. Vždy na popole a zručaninách vyrástlo nové mesto. Za Priamovo mesto určil 3. vrstvu. V deň, keď už chcel nálezisko definitívne opustiť, 5. mája 1873, vykopal vlastným nožom poklad kráľa Priama – zlaté a strieborné nádoby, diadémy, šperky. Dovedna objavil 9 veľkých pokladov zo zlata, šperkov a drahokamov. Všetky venoval svojmu národu, svojej rodnej vlasti Nemecku.

Neskôr objavil a vykopal Mykény; Agamemnónov hrad a ich zlatý poklad. Tiež mesto Týrins;

sídlo Herkula. Po návrate na Hisarlik so svojim spolupracovníkom Dopflerom zistil, že vrstiev na pahorku je až deväť a tak posunuli Priamovo mesto do vyššej vrstvy. Až po jeho smrti sa zistilo, že onen zlatý poklad nepochádza z Homérovej Tróje, že nie je Priamovým pokladom.

Zomrel 26.12.1890. Grécko mu v Aténach usporiadalo národný pohreb. Smrteľného človeka, ktorý dokáže vykonať činy, ktoré dokážu len Bohovia, nazývali starí Gréci hrdinami. Potomkovia týchto Grékov napísali na veľký náhrobok „Héroí Slímanó“ (hrdina Schliemann).

Heinrich Schlieman žil svoj sen, nevzdal sa ho napriek neľahkým okolnostiam života a aj napriek jeho zvodom. Je príkladom človeka, ktorý odhodlane a vytrvalo kráča za svojim cieľom prekonávajúc pokusenia a prekážky, ktoré cesta prináša, je príkladom skutočného hrdinu.

Rovnako tak aj my môžeme mať svoj sen alebo dokonca viaceré. Aj nám sa môžu splniť, ak v ne budeme veriť a naplňať ich svojimi myšlienkami, úsilím, činmi.

A ak náhodou ešte svoj sen nemáte, môžete snívať nejaký pekný sen niekoho iného, ale hlavne, ako vraví zakladateľ Novej Akropolis, profesor Livraga, neprestávajte snívať!

Viktória Búdová

Použitá literatúra:

ZAMAROVSKÝ, Vojtech. 1979. *Objavenie Tróje*. Bratislava : Mladé letá, 1976. 383 s.

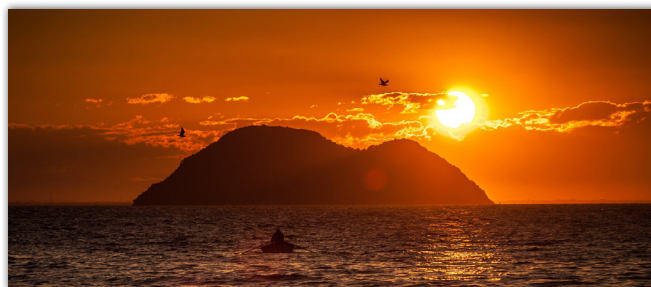
STOLL, Heinrich. 1979. *Sen o Tróji*. Bratislava : Tatran, 1979. 359 s.

MEDZI NAMI

V mnohých anketách alebo reportážach so známymi osobnosťami sa objavuje zdanlivo banálna a takmer zábavná otázka: Aké veci by si si so sebou vzal, keby si musel žiť na opustenom ostrove?

Odpovede sú najrôznejšie od tých nevy-povedaných, kedy robíme test sami pre seba, až po také, kedy dotazovaný prekvapí čitateľa a niekedy aj samého seba..., zvlášť keď zistí, že nikdy skutočne nepomyslel na to, že by mohol zostať sám na nejakom ostrove a pritom by potreboval niektoré zaujímavé alebo nevyhnutné veci.

Privádza nás to k jednej z najťažších ľudských úloh: zvoliť si. Je ľahké zvoliť si tie či oné šaty, film, na ktorý sa pozrieme na konci týždňa, alebo knihu, ktorú si kúpime, ak môžeme, napriek tomu, že aj tieto voľby môžu u mnohých vyvolať pochybnosti.

Existujú však aj iné voľby, ktoré obsahujú vážne rozhodnutia, niekedy aj definitívne, a práve vtedy vychádza najavo, ako málo toho vieme sami o sebe, o tom, čím by sme chceli byť a čo by sme chceli robiť.

Aj keď sa môže zdať, že to s tým nesúvisí, pred niekoľkými dňami ma jeden učeník na prednáške donútil, aby som sa znovu zamyslela nad touto

myšlienkou, keď som rozprávala starodávny mýtus o potope, ktorý sa objavuje vo všetkých civilizáciách. Vysvetľovala som symbolizmus archy, ktorá niesla skupinu bytostí a prvkov umožňujúcich pokračovanie života, keď raz pominie búrka, a tento učeník upútal moju pozornosť zmienkou o archách, ktoré môžeme my, ľudia, postaviť na iných úrovniach, aby sme v dejinách prečkali okamihy prudké ako orkán. Samozrejme, keď vstrebávame poznanie, keď sa stávame silnejšími a sme si viac istí sami sebou, zaplňame archu záchrannými faktormi. Nech už búrka trhá loďou, ktorá nás chráni, akokoľvek silno, vieme, že máme to nevyhnutné, aby sme pokračovali, aby existencia mohla nasledovať svoj smer, než sa problémy utíšia.

A to nás privádza k samotnej otázke položenej na začiatku: Čo by si si so sebou vzal na svoju archu, keby si musel čeliť potope?

Je ťažké si zvoliť, keď nás vládnuce módy donútili k tomu, že si pletieme hodnoty nevyhnutného, potrebného a zbytočného. V príliš mnohých situáciách sa zbytočné stalo nevyhnutným, avšak to preto, že sme si vytvorili umelý návyk, umelú potrebu. A my, ľudia, či už sa nám to páči, alebo nie, máme animálne návyky zvlášť, keď zamdlieva vedomie a konajú len inštinkty.

Medzi nami, bolo by zaujímavé zistiť, či by sme sa vedeli rozhodnúť, čo si vziať so sebou na opustený ostrov alebo na archu, ktorá sa bude plaviť po neko-nečných moriach.

Zaťažovali by sme sa vecami? A akáno, tak ktorými? Lebo existuje mnoho predmetov, ktoré po opotrebení neslúžia už k ničomu, ale sú aj iné, ktoré slúžia k vyrábaniu ďalších. Domnievam sa, že je lepšie náradie, ktoré nám umožní vyrobiť ďalšie náradie, aby sme potom mohli vyrobiť všetko potrebné.

Vzali by sme si zvieratá? Ktoré? Zrejme nebudeme

môcť urobiť zásobu párov všetkých druhov, ale budeme musieť zvoliť tie, s ktorými môžeme žiť. Majú teda väčšiu cenu tie, ktoré sa môžu zničiť, alebo tie, ktoré nám môžu byť spoločníkom?

Od ktorých rastlín si vezmeme semenka? Akými bylinami by sme chceli osadiť náš svet samoty a vzkriesenia?

Budú v našej batožine knihy? Alebo snáď hudba? Alebo si snáď radšej sami napíšeme to, čo chceme čítať, a budeme si spievať to, čo chceme počúvať?

A nakoniec, vezmeme si sami seba? A zjavne tým nemyslím vláčiť so sebou naše úbohé telo, ktoré nemá inú možnosť, než nás nasledovať. Práve naopak, pýtam sa vás, medzi nami, či si vezmeme samých seba takých, akí sme, ako cítime a myslíme, čo si prajeme, o čom snívame, s onou schopnosťou znášať, trpieť a znovu sa rodiť, ktorá by mala byť vo vnútri každého z nás? Disponujeme skutočne tým vnútorným bytím, ktoré musí byť živé a aktívne, aby malo úžitok z nástrojov, zvierat, rastlín, kníh a hudby?

Vezmeme si spomienky, aby sme ich premenili na skúsenosti a mohli vytvoriť budúcnosť?

Sú to určite zložité a ťažké otázky.

Avšak nie nadarmo bol Noe múdрым starcom a my sme obyčajnými mužmi a ženami, ktorí sa potulujú životom - malým morom s jeho vlnami a vetrami - presvedčení, že potrebujeme zakaždým viac a viac vecí, aby sme boli šťastní. Takto sa nenájde ostrov ani archa, na ktorú by sme sa vošli. Nastal čas hľadať skôr poklady vnútorné, jemnejšie a spracovateľnejšie než toľko haraburdia, ktoré z nás robí otrokov týchto neistých statkov.

Delia Steinberg Guzmán
riaditeľka Medzinárodnej organizácie
Nová Akropolis

SVET SYMBOLOV

Labyrint

V gréckej mytológii je labyrint krétsky palác Minoa, kde je uväznený Minótaurus a odkiaľ hrdina Théseus nemôže vyjsť bez pomoci Ariadninej nite. Je to predovšetkým križovatka ciest, pričom niektoré z nich nemajú východ. Samotná podstata labyrintu spočíva v tom vymedziť na čo najmenšom možnom priestore čo najzložitejšiu spleť cestičiek a tak skomplikovať pútnikovi príchod do cieľa, ktorý chce dosiahnuť.

Tento zložitý komplex sa našiel v prístupových chodbách do niektorých pravekých jaskýň. Je namalovaný pri vchode do jaskyne kúmskej Sibyly. Poznali ho tiež v Egypte. Jeho spojenie s jaskyňou poukazuje na to, že má umožniť súčasne prístup do centra prostredníctvom určitej iniciačnej cesty, a zároveň neumožniť to tým, ktorí nie sú povolani.

Labyrinty vyryté na podlahe kostolov boli podpisom spoločenstiev a bratstiev staviteľov, ktoré takto nahrádzali cestu do Svätej zeme. Niekedy nachádzame v ich centre jeruzalemský chrám. Veriaci, ktorý sa nemohol zúčastniť naozajstnej púte, si aspoň v predstavách mohol prejsť púť prostredníctvom labyrintu kráčajúc do jeho centra.

Labyrint bol používaný ako ochranný systém dverí opevnených miest nie len proti ľudským nepriateľom, ale i proti vplyvom zlých síl.

Tanec Thésea sa odkazuje na putovanie labyrintom. A stretávame sa s ním aj v Číne. Naznačuje prítomnosť niečoho vzácneho a posvätného. Labyrint umožňuje vstup iba tým, ktorí poznajú jeho pôdorys. Nábožensky má význam obrany proti útokom zla, ktoré chcú znesvätiť tajomstvá.

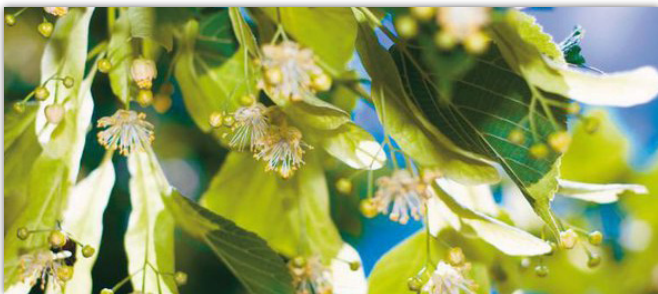
Labyrint môže mať aj solárny význam, pretože predstavuje palác dvojitej sekery, kráľovského emblému čiže archaického blesku Dia – Minoa. Býk uväznený v labyrinte je taktiež solárny. Je to kráľovská moc, vláda Minoa nad jeho ľudom.

V kabalistickej tradícii labyrint plní magickú funkciu, ktorá je jedným z tajomstiev pripisovaných Šalamúnovi. Preto sa labyrint v katedrálach nazýva Šalamúnovým labyrintom. V očiach alchymistov je to obraz ucelenej práce na Diele spojenej s najťažšími prekážkami. Táto interpretácia sa spája s asketicko-mystickou náukou, ktorá spočíva v koncentrácii sa na svoje vlastné vnútro skrz tisíce ciest pocitov, prekonávajúc všetky prekážky k čistej intuícii, navracajúc sa k svetlu bez toho, aby sme sa nechali zviest' z cesty. Vstup do labyrintu a návrat z neho je symbolom smrti a duchovného vzkriesenia.

Labyrint predstavuje vnútornú svätyňu, kde sídli to najtajomnejšie z ľudskej bytosti. Môže byť vnímaný ako kombinácia dvoch elementov: špirály a pletenca. A v takomto prípade vyjadruje nepretržitú úlohu špirály bez konca a večný návrat zobrazený pletencom.

MÚDROŠŤ PRÍRODY

Lipa malolistá

Úcta k stromom tvorila vždy neoddeliteľnú súčasť života Slovanov a lipa, ktorej domovom je celá Európa, tu má výnimočné postavenie predovšetkým ako ochranný strom. Mohutný kmeň, bohatá koruna a jemná vôňa lipových kvetov v nás aj dnes vzbudzujú pocit bezpečia, domova a útočiska. A keď sa človek pozrie z blízka, uvidí jemný kvet a listy v tvare srdca, vnímané v našich končinách aj ako symbol vzájomnosti, lásky či priateľstva. Možno pre to všetko sa do stredu obcí často vysádzala práve lipa, aby chránila jej obyvateľov a zároveň ukazovala pohostinnosť a priateľstvo jej návštevníkom.

Lipa rastie spočiatku veľmi pomaly, ale je to vytrvalá rastlina, ktorá sa dožíva úctyhodného veku. Hlavný rast začína okolo 50. roku. Zberajú sa prevažne kvety pre ich liečivé účinky, ale netreba zabúdať, že strom začína kvitnúť až od 30. roku života. Zber prebieha na začiatku kvitnutia, nikdy nie

skôr, čo je zvyčajne v júni až v júli. Práve vtedy je totiž v kvetoch najviac liečivej sily. Tu je len zopár rád, cez ktoré k nám múdrosť prírody prehovára.

Prechladnutie, chrípka

Prechladnutie sa od nepamäti liečilo lipovým odvarom, ktorý si môžeme pripraviť vylúhovaním lipového kvetu (10 g) v horúcej vode (0,25 l). Postačí 10 minút. Môžeme osladiť a pijeme ešte horúci, večer pred spaním. Rovnako tak pri chrípke môže pomôcť zmes z kvetu lipy (25 g), bazy čiernej (25 g) spolu s koreňom ibiša (20 g). Kávovú lyžičku tejto zmesi dáme vylúhovať do horúcej vody na 5 minút. Nálev osladíme a pijeme horúci, večer pred spaním.

Bolesti hlavy

Upokojujúce účinky kvetu lipy sa dajú využiť aj pri liečbe bolestí hlavy. Pripravíme si zmes z kvetu lipy (30 g), listu medovky (20 g), listu skorocelu (20 g), koreňu valerjánu (10 g) a koreňu horca (5 g). Polievkovú lyžicu zmesi povaríme v 1 l vody, kým sa obsah nevyparí na 0,75 l. Pijeme trikrát denne malý hrnček studeného odvaru.

Uhrovitosť

Pri uhrovitej pleti sa už v minulosti odporúčalo užívať trikrát denne na plnú špičku noža zmes získanú zmiešaním popola zo spáleného dreva mladých lipových konárikov (25 g) a cukru (25 g).

Vlasy

Priaznivý účinok lipového odvaru na vlasy je známy už dávno. Odvar na kúru vlasov pripravíme z čerstvého prípadne sušeného lipového kvetu (50 g), zalejeme 1 litrom teplej vody a necháme asi 30 minút vylúhovať. Potom týmto odvarom vlasy dôkladne prepláchneme. Po vysušení budú jemné, pružné, lesklé a navyše majú príjemnú medovú vôňu.

Na záver mi nedá nespomenúť výnimočnosť lipového dreva. Kmeň stromu možno nie je nositeľom liečivých účinkov, tak ako sú kvety či listy rastliny, ale nesie celú rastlinu a je v ňom vpísané všetko, čo prežila. Drevo každého druhu je iné a má iné vlastnosti. To lipové je biele a voňavé.

Charakterizuje ho jemná a pravidelná štruktúra, mäkkosť a zároveň pevnosť. Rezbárovi umožňuje presnú a detailnú prácu. Je považované za ušľachtilý rezbársky materiál. Možno nám aj tu príroda odovzdáva kus svojej múdrosti, no nie v podobe lieku. Dáva nám lipu ako príklad čistej ušľachtlosti v rastlinnej ríši, aby sme nezabudli, že o podobnú ušľachtlosť sa môžeme alebo dokonca musíme snažiť aj my v tej našej ríši, ľudskej.

Mária Horváthová

Použitá literatúra:

MUDr. HRUŠKA, Blahoslav. 2015. *Ako sa liečiť rastlinami*. Praha : OTTOVO NAKLADATELSTVÍ, s.r.o., 2015. 455 s. ISBN 978-80-7451-474-6

HLAVA, B. - STARÝ, F. - POSPÍŠIL, F. 1983. *Rastliny v kozmetike*. Bratislava : Príroda, vydavateľstvo kníh a časopisov, n. p. 237 s

AKTUALITY NOVEJ AKROPOLIS NA SLOVENSKU

Stalo sa...

Ekologický projekt „ZA ČISTÉ KOŠICE“

Od roku 2012 Nová Akropolis v Košiciach, za účasti mnohých dobrovoľníkov z verejnosti, každoročne usporadúva ekologickú aktivitu s názvom „Za čisté Košice“. Cieľom aktivity je prispieť k tomu, aby sa niektoré z verejných priestranstiev stalo čistejším a teda krajším, aby sa medzi obyvateľmi zvyšovalo povedomie o nevyhnutnosti pomoci človeka prírode, a aby sa dopomohlo prírode znovu nadobudnúť harmonické a prirodzené podmienky.

Aktivita sa realizuje dvakrát ročne – v apríli pri príležitosti Svetového dňa Zeme a v septembri v rámci Dní dobrovoľníctva na Slovensku. Doteraz sme sa sústredili hlavne na dve lokality: Borovicový háj a Lesopark na Furči.

Od počiatku sa do aktivity zapojilo niekoľko stoviek obyvateľov Košíc a každoročne na nej participuje Magistrát mesta Košice, Mestské Lesy, jednotlivé mestské časti a súkromné organizácie - všetkým vďačíme za finančnú, materiálnu, propagačnú či realizačnú podporu.

Rovnako i tento rok máme v pláne verejnosťou obľúbenú aktivitu zopakovať a to konkrétne v sobotu 30. apríla od 10h do 18h. Všetci, ktorí radi prispievate k tomu, aby bolo naše životné prostredie čistejšie a aby mohla príroda voľnejšie „dýchať“, môžete prísť v tento deň do Lesoparku na Furči a pridať sa. Pri vstupe od vodojemu budú k dispozícii rukavice a igelitové vrecia na zbieranie odpadu.

Pozývame Vás...

- 19.4.2016 **Filozofia pre každého** (prezentačná prednáška Porovnávacieho kurzu filozofie a psychológie Východu a Západu), Bratislava
- 22.4.2016 **Galileo Galilei** (prednáška), Bratislava
- 26.4.2016 **Filozofia pre každého** (prezentačná prednáška Porovnávacieho kurzu filozofie a psychológie Východu a Západu), Bratislava
- 30.4.2016 **Za čisté Košice** (ekologická aktivita), Košice
- 11.5.2016 **Rabíndranáth Thákur** (prednáška), Bratislava
- 12.5.2016 **Čo je to láska** (prednáška), Košice

Informácie na: www.akropolis.sk